

Ив. Кириловъ

Щурецътъ и костенурката

(Приказка)

Било предъ Петровдень.

Готвѣли се православнитѣ да отговѣватъ, а като се разчуло, че тази година свети Петъръ слѣзълъ отъ рая да споходи грѣшния свѣтъ — черквитѣ се пълнѣли съ народъ. Всѣки мислѣлъ, че светецътъ най-първо въ божия храмъ ще дойде. Миналъ Енювдень, а свети Петъръ не се вясвалъ. Тогава се зашушукало, че нѣкой видѣлъ светеца да обикаля нивитѣ. Мало и голѣмо плъзнало по ниви и ливади, дано срещнатъ божия пратеникъ. Че всѣки таялъ мисълъ: да помоли, въ рая да бжде пуснатъ.

А пъкъ случило се тая година едно плодородие — вярдна глава: нивята скласили човѣшки бой; ливадитѣ избуели. Косидбата почнала по рано. Дето очи обърнешъ по ливади, косачъ се изпрѣчва. Птичкитѣ като пиени се стрелятъ надъ нивята, ловятъ мушици; щъркелитѣ крачатъ край потока, оттатъкъ ливадитѣ изъ мочуритѣ; а полскитѣ билки и гороцвѣтъ дъхатъ подъ топлитѣ лъчи и пълнятъ чашки съ прашецъ за пчелитѣ...

Небето се засмѣло; коситѣ въ замашнитѣ ръжце на косачитѣ пѣятъ... и надъ земята се разнася нѣкаква молитва, нашепвана отъ листи и